

for de Obligationsejere, som ville benytte Ministeriet. Man skønner ikke, at der er nogen som helst rimelig Anledning til at give Obligationsejerne en saadan Ret, idet den ikke paa nogen Maade kan siges at staa i Forbindelse med de Omstændigheder, hvorunder Banken skal virke i Frankrig, eller med Forholdet til de franske Stempelautoriteter. Det kan kun være et Hensyn, som herved er taget til de franske Emissionsbanker, et Hensyn, som Mindretallet mener, man maa kunne se bort fra. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at selv om der virkelig skulde være stillet en saadan Fordring fra de Banker, som der er forhandlet med, og selv om de maaske ville forlange Fordringen fyldstgjort, saa har dog Hypotekbanken den Udvej at kunne gaa til andre Banker. For sikkert er det, at der er andre Banker i Frankrig, der repræsenterer store europæiske Finansgrupper, og som hellere end gerne ville træde i Forbindelse med Hypotekbanken. Og jeg er ganske sikker paa, at disse Banker ikke ville stille en saadan Fordring. Man kan jo nærmest tænke sig Bestemmelsen benyttet saaledes, at en Emissionsbank i Frankrig ikke i Øjeblikket ønsker at være i Besiddelse af Obligationerne og derfor foretrækker at lade dem blive liggende i det danske Finansministerium under den danske Stats Garanti og med alle de Bekvemmeligheder, som deraf følge.

Det paahviler jo ikke alene Finansministeriet at passe paa Obligationerne, men det paahviler det ogsaa at klippe Kuponerne og i Form af Checks at sende dem rundt omkring, hvor Obligationsejerne bo. At dette vil blive ret dyrt for Ministeriet, er selvsagt. Ministeriet skal jo ikke have nogen Godtgørelse derfor, hverken af Obligationsejerne eller af Hypotekbanken, det bliver en Udgift, som alene maa bæres af Ministeriet, altsaa af de danske Finanser. Nu er det jo en kendt Sag, at Forbilledet for dette Lovforslag, vi behandle her i Dag, er Loven om Kongeriget Norges Hypotekbank, men en Bestemmelse som den, her er Tale om, findes slet ikke i den norske Lov. Heraf fremgaar, at det ikke er nogen Nødvendighed — som jeg før nævnedes — over for de franske Stempelautoriteter, men at det alene skyldes et Hensyn til de franske Emissionsbanker, men der synes ikke at være nogen rimelig Grund til at imødekomme et saadant Krav. Jeg kan være ganske enig med den ærede Ordfører, naar han udtalte, at det, der var Formaalet med samtlige de Ændrings-

forslag, som nu ere stillede til Lovforslaget, var klart at markere, at Hypotekbanken skal være et selvejende Institut, som vel er organiseret af Staten og staaer under dens Kontrol samt har en nærmere bestemt Statsgaranti, men som i øvrigt ikke skal have nogen som helst Sammenblanding med Statens Finanser. Hvis man bibeholder denne Bestemmelse, kan man ikke frigøre sig for det Indtryk, at der finder en saadan Sammenblanding Sted, idet Obligationsejerne i Udlandet meget let ville tro, at den danske Hypotekbank er et Institut, som staaer i nærmere Berøring med den danske Stat, end den i Virkeligheden gør, og det kan ikke være ønskeligt med en saadan Bestemmelse at give Banken et Skær over sig, som ikke er helt ægte. Ændringsforslag Nr. 10 knytter sig for saa vidt til § 1, som der her er Tale om, at Renterne af de i Finansministeriet beroende Obligationer af Ministeriet gennem Hypotekbanken skulle tilstilles de respektive Ejere. Her vil man ogsaa se, at Banken stilles i et rent forretningsmæssigt Afhængighedsforhold til Ministeriet, som ikke er rigtigt, naar vi ville fastslaa, at Hypotekbanken skal være et selvejende Institut. For det er jo givet, at naar Banken her skal parere Finansministeriets Ordre, saa betyder det, at det er Finansministeriet, der paa dette Punkt er den ledende, og at det er Banken, der er den lydende. Det staaer ikke i nogen rimelig Samklang med Bestemmelsen om, at Banken skal være et selvejende Institut.

Ændringsforslaget Nr. 16 vedrører en Bestemmelse i § 7, som gaar ud paa, at Tilbagebetalingen, det vil altsaa sige Amortisationen, efter Loven skal foregaa i halvaarlige Terminer. Mindretallet mener, at det er en Bestemmelse, som er uheldig, for saa vidt den skaber en Forpligtelse til at skulle amortisere halvaarligt. Der er intet til Hinder for, at der kan træffes et Arrangement med Emissionsbankerne i Udlandet, gaaende ud paa, at Amortisationen skal finde Sted paa en anden Maade, en Maade, som vilde være mere fordelagtig for Hypotekbanken, og man bør derfor ikke gennem en Lovbestemmelse afskære Banken fra at kunne udnytte Situationen paa bedste Maade. Mindretallet stiller da den Ændring, at Bestemmelsen om de halvaarlige Terminer skal gaa ud, saaledes at Direktionen i det Forhold bliver ganske frit stillet og kan handle, som den bedst kan komme afsted med det i det givne Tilfælde.

Ændringsforslag under Nr. 17 til